

ikke aldeles tydelige, ned sætter han et Forhør, bestaaende af en Kapitaen og to Lieutenanter med Auditøren som den egentlige Forretningsførende i Forhøret, om jeg saa maa sige, lader sig Resultatet af Forhøret forelægge protokollet, tager derefter sin Bestemmelse om, hvorvidt han overhovedet vil diktere Straf eller lade Sagen falde, og i første Tilfælde, hvilken Straf han vil tilkjende i Henhold til Straffeloven. Altsaa maa man ikke tro, at den arbitrære Straf kun er en Slags tyrkisk Justits, det er en affortet Form for en fuldkommen regelmæssig Retsspleie, en affortet Form, ved hvilken man lader een Mand sælde Kjendelsen, og der som Følge deraf har den Fordel, at den fører til en hurtig Afgjørelse, at Straffen kan følge hurtig ovenpaa Forseelsen. Med Hensyn til dette specielle Spørgsmaal, at lade simpelt Fængsel paa Vand og Brød gaa helt ud af den arbitrære Straffemyndigheds Omraade, vil jeg dog fremhæve, at det vil have til Følge, at en stor Mængde Forseelser, som ere temmelig almindelige desværre, ikke ville kunne afgjøres arbitrært; det er Forseelser, som i og for sig, sete fra et vist Synspunkt, ere meget ubetydelige, men som alligevel fra et andet Synspunkt ere saa betydelige, at Lovforslaget har sat Fængsel paa Vand og Brød som Minimumstraf. I § 174 er det saaledes foreskrevet, at den Skildvagt, Udtog, Rørgænger eller anden Posthavende, som egenmægtig forlader sin Post, sover paa den eller paa samme er saa beskjenket, at han ikke kan iagttage sine Pligter, straffes med Fængsel og i Reglen mindst med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage eller anden Fængselsstraf af lige Størrelse. Hvis Vædringsforslaget nu gaar igennem, vil det medføre, at hver Gang en Skildvagt sover paa sin Post, eller som disse Skildvagter gjerne udtrykke sig „falder i Tanker“, saa skal det gjøres til Gjenstand for Rettergang, saa skal der holdes Forhør om en Ting, som i og for sig er aldeles oplyst, aldeles notorisk derved, at der er kommet en Patrouille af tre Mand og har fundet Manden sovende paa Posten, saa skal det gjøres til Gjenstand for et Krigsraad, og der skal samles 13. Personer, 7 Officerer og 6 af Underklasserne, for at paadømme en saa simpel Sag. Jeg synes ikke, at der egentlig er nogen Grund til at foreskrive en saa vidtløftig Fremgangsmaade for Forseelser, som det ikke kan negtes forekomme temmelig jævnligt, og som alligevel, om man end fra et vist Synspunkt kan anse dem for ringe, maa straffes haardt, fordi det er Forseelser, som i alvorlige Tilfælde kunne drage de allerværste Følger efter sig. Jeg tror derfor, det er nødvendigt at opretholde denne Myndighed for Jurisdiktionschefen til at kunne idømme simpelt Fængsel paa Vand og Brød indtil 2 Gange 5 Dage. Det høitærede Medlem for 2den Kreds (Hægle) udtalte, at Fængsel paa Vand og Brød nu engang var blevet til en vanærende

Straf i den offentlige Bevidsthed. Det skal jeg lade staa hen; jeg tror ikke saa meget paa det. Jeg tror ikke, at en Mand vil blive anset som vanæret, fordi han f. Ex. er kommen til at sidde paa Vand og Brød for at have sovet paa sin Post. Men hvis det virkelig er Tilfældet, hvis man virkelig anser det for vanærende at sidde paa Vand og Brød, vil Feilen stikke ikke dert, at denne Vand og Brødsstraf kan dikteres arbitrært, men saa maatte man rette Loven paa et andet Sted, nemlig der, hvor Vand og Brød er foreskrevet for Forseelser, som i og for sig ikke ere vanærende, saa maatte vi forandre § 174 og forskjellige andre Paragrafer og afskaffe Vand og Brød for militære Forseelser. Det tror jeg nu for det Første er upraktisk, man kan ikke faae det gjort, og for det Andet tror jeg ogsaa, det er uhensigtsmæssigt, eftersom Vand og Brødsstraffen er en af de saa virksomme nogenlunde alvorlige Straffe, vi have, inden vi komme til Lugtthuse eller Forbedringshusstraffen. Jeg tror derfor heller ikke, der er tilstrækkelig Grund for det høie Thing til at gaa ind paa dette tredje Forslag angaaende Fængsel paa Vand og Brød.

Hægle: Dersom jeg ikke har misforstaaet den høitærede Minister, erklærede han, at han vilde sørge for, at Bøtestraffen ikke skulde blive for almindelig brugt (Modsigelse af Marine-ministeren). Saa har jeg misforstaaet den ærede Minister. — Jeg har kun et Par Smaa-bemærkninger til den ærede Ordfører at gjøre. Han ansøgte, at det var uehøit, naar der skulde være andre Straffebestemmelser i Krigstilfælde end i Fred. Grunden, hvorfor vi have ment, at der burde gjøres denne Indrømmelse med Hensyn til Bøtestraffens Anvendelse under Krigsforhold er, at vi have antaget, at der kunde være Nødvendighed derfor i Krigstilfælde, fordi det f. Ex. var umuligt at skaffe en mørk Arrest tilstede, saa at det altsaa ligefrem var for Nødstilfælde den blev indført ved Hæren. Naar den ærede Ordfører siger, at Jurisdiktionschefen er bunden ved den samme Lovgivning som Krigsretten, er det os meget vel bekendt; men jeg tror ikke, der er Noget, som har fundet noget Urimeligt i, at en Underrettsdommers Dom bliver indanket for en høiere Ret, og Jurisdiktionschefen maa dog betragtes og staa omtrent i samme Forhold som en Underrettsdommer; thi man maa dog indrømme, at han ligesaa vel kan tage feil som enhver anden Dødelig, og at der derfor kan være god Grund til baade at give den Ret, som nu er givet i Lovforslaget med Hensyn til Appel, og ligesaa vel til ogsaa at indskrænke Jurisdiktionschefens Dommermyndighed en Del, hvor det paa nogen Maade kan være uden Skade for Tjenesten, saa at altsaa de større Straffe blive undtagne fra hans Kjendelser.